

ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС

УДК 347.9

DOI https://doi.org/10.32782/galician_studies/law-2024-5-3

Сампара Надія Миронівна,

адвокат, кандидат юридичних наук,

викладач кафедри цивільного права і процесу Західноукраїнського національного університету

ORCID ID: 0000-0003-4958-5831

Бабій Володимир Олегович,

здобувач вищої освіти юридичного факультету

Західноукраїнського національного університету

ОСОБЛИВОСТІ НАКАЗНОГО ПРОВАДЖЕННЯ В ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ ТА ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН: ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА

У статті розглядаються особливості та ефективність наказного провадження у цивільному судочинстві, враховуючи його роль у спрощенні та ефективному вирішенні спорів. Проводиться порівняльний аналіз з досвідом інших країн, зокрема Європейського Союзу, щоб виявити можливість застосування кращих практик для поліпшення наказного провадження в Україні.

Автори звертають увагу на динаміку розвитку законодавства щодо наказного провадження в контексті євроінтеграції. Порівняльний аналіз доказової та бездоказової моделей правового регулювання наказного провадження, які існують в європейських законодавствах дозволив виявити позитивні та негативні аспекти кожної з них. Вказано, що обидва підходи мають свої унікальні особливості, відображаючи відмінності в законодавстві та судочинстві кожної країни. Наголошується на важливості збереження балансу між різними моделями та необхідності враховувати специфіку українського суспільства і правової системи.

Узявши за основу законодавство Німеччини та Франції як еталони двох різних моделей правового регулювання даного інституту, визначено спільні та відмінні ознаки наказного провадження у порівнянні з національними законодавствами. Звернено увагу, що аналіз практичного застосування законодавства щодо наказного провадження в Україні, Німеччині та Франції може виявити та усунути проблеми, які виникають у процесі його реалізації.

Зроблено висновок, що модель наказного провадження в Україні демонструє схожість з німецькою системою, особливо у використанні електронних засобів та застосуванні спеціальних процедур для прискорення процесу.

Наголошено, що подальше вдосконалення законодавства про наказне провадження в Україні, враховуючи досвід Європейського Союзу та інших країн, може сприяти покращенню доступу до правосуддя та забезпечить більший захист прав громадян.

Ключові слова: наказне провадження, цивільно-процесуальне законодавство, судовий наказ, зарубіжний досвід, стягнення, боржник, стягувач (кредитор).

Sampara N. M., Babii V. O. Specificity of order proceedings in legislation of Ukraine and foreign countries: comparative characteristics

The article examines the peculiarities and effectiveness of injunctive proceedings in civil proceedings, taking into account its role in the simplification and effective resolution of disputes. A comparative analysis is carried out with the experience of other countries, in particular the European Union, in order to identify the possibility of applying best practices to improve injunctive proceedings in Ukraine.

The authors draw attention to the dynamics of the development of the legislation regarding injunctive proceedings in the context of European integration. A comparative analysis of evidentiary and non-evidential models of legal regulation of injunctive proceedings that exist in European legislation made it possible to identify the positive and negative aspects of each of them. It is indicated that both approaches have their own unique features, reflecting differences in the legislation and judiciary of each country. It is emphasized the importance of maintaining a balance between different models and the need to take into account the specifics of Ukrainian society and the legal system.

Taking as a basis the legislation of Germany and France as standards of two different models of legal regulation of this institute, the common and distinctive features of injunctive proceedings in comparison with national legislation are determined. Attention is drawn to the fact that the analysis of the practical application of legislation on injunctive

proceedings in Ukraine, Germany and France can identify and eliminate problems that arise in the process of its implementation.

It was concluded that the model of injunctive proceedings in Ukraine shows similarities with the German system, especially in the use of electronic means and the application of special procedures to speed up the process.

It was emphasized that further improvement of the legislation on injunctive proceedings in Ukraine, taking into account the experience of the European Union and other countries, can contribute to improving access to justice and provide greater protection of citizens' rights.

Key words: *summary proceedings, civil procedural legislation, judicial order, foreign experience, enforcement, debtor, creditor.*

Постановка проблеми. Реформування процесуального законодавства, що розпочате у 2017 році продовжується навіть попри складнощі, з якими країна стикається у зв'язку з повномасштабним вторгненням. Відомо, що останні зміни, які відбулися у жовтні 2023 року, закріпили обов'язок подання документів у електронному форматі через електронний кабінет у Єдиній судовій інформаційно-телекомунікаційній системі. Це демонструє поступ у напрямі модернізації судової практики. Проте, окрім цих змін, законодавець періодично оновлює і норми наказного провадження, що свідчить про його дієвість та прагнення забезпечити відповідність законодавства сучасним викликам і потребам суспільства.

Наказне провадження є особливим видом цивільного судочинства, спрямованим на спрощення та ефективне вирішення спорів, які не вимагають повноцінної процедури та допомагає зменшити навантаження на суддів, перенаправляючи частину справ із позовного провадження. Тому важливо визначити, наскільки цей механізм відповідає потребам сучасного суспільства та чи результативний він у контексті практичного застосування.

Порівняльний аналіз із досвідом інших країн може виявити корисні приклади та підходи, які можна було б використати для поліпшення наказного провадження в Україні. Так, впровадження кращих практик з Європи може сприяти покращенню цього процесу, збільшуючи кількість справ, які розглядаються у такому форматі на 10%-15%, тоді як українська система наказного провадження уже вирішує приблизно 20% від усіх цивільних справ.

Крім того, переваги наказного провадження варто ретельно проаналізувати. Хоча цей вид судочинства може зменшити навантаження на суддів та прискорити розгляд справ, важливо уникати можливих негативних наслідків, таких як порушення прав громадян чи зменшення рівня судового захисту.

Усе це відкриває широкий простір для дослідження проблем наказного провадження в цивільному судочинстві, сприяючи подальшому розвитку та вдосконаленню судової системи України.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Дослідженням питання щодо вдосконалення цивільного процесуального законодавства України, у тому числі в сфері наказного провадження займалися та продовжують займатися ціла низка учених-теоретиків і практиків, з поміж яких Великорода О. М. [7], Білоус Т. Й. [6], Труфанова Ю. В. [10], Довга М. О. [8], Починок Ю. О. [9], Самілик Л. О. [8] та інші. Разом з тим, це не виключає необхідності подальшої розробки досліджуваної проблематики з метою удосконалення правового регулювання в означеній сфері.

Метою дослідження є детальний аналіз, порівняння процесуальних особливостей, які притаманні наказному провадженню в українському законодавстві та законодавстві ФРН і Франції; визначення найбільш суперечливих та ключових відмінностей і спільних ознак цього провадження у процесуальному законодавстві зазначених країн та вироблення пропозицій щодо імплементації найкращого іноземного досвіду у норми національного наказного провадження.

Виклад основного матеріалу дослідження. Разом з незалежністю Україна успадкувала усі без виключення здобутки своєї попередниці – Української Радянської Соціалістичної Республіки, в тому числі сформоване цивільно-процесуальне законодавство, яким користувалися усі без виключення правники вже незалежної України до прийняття у 2004 року – Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України). Саме в цьому нормативно-правовому акті, у Розділі II, на відміну від ЦПК УРСР від 1964 року, який справи щодо стягнення заборгованості відносив до компетенції нотаріусів, а єдиним процесуальним видом захисту цивільних прав та інтересів громадян у судовому порядку було лише позовне провадження, закріплено та врегульовано, інститут наказного провадження, як один із видів спрощеного та водночас повністю самостійного виду провадження на рівні із позовним та окремим провадженнями [2; 9, с. 271; 10, с. 120].

Проте варто зауважити, що правовий інститут наказного провадження не був штучно створеним. Він зародився у правовій системі Стародавнього Риму, де першоджерелом, найпримітивнішою формою

судового наказу були преторські інтердикти, тобто накази, шляхом видачі яких державна влада втручалася в цивільні правовідносини. На основі розслідування, яке називалося – «causae cognitio», претор визначав наявність чи відсутність правопорушення зі сплати боргу. Протягом більше двох тисячоліть даний правовий інститут розвивався та не втратив своєї необхідності і у наш час [10, с. 120].

Незважаючи на те, що інститут наказного провадження існує в українському законодавстві вже майже 20 років, та зазнав глобальних змін у 2017-му році, він все ще потребує вдосконалення. Яскравим прикладом цьому є, зокрема той факт, що при оформленні заяви стягувачем йому необхідно надати докази, які підтверджують викладені ним аргументи, тоді як боржник, який вирішив подати заяву про скасування судового наказу, не зобов'язаний чинним ЦПК України підтверджувати свої аргументи доказами. Як наслідок, спостерігаємо грубе порушення ст.ст. 24, 55 Конституції України (далі – Конституція), а саме – рівності громадян України у свої правах при захисті їх у суді [1; 9, с. 272].

Ретельний аналіз законодавства зарубіжних країн розкриє можливі шляхи вирішення наших власних проблем у сфері законодавства. Такий підхід дозволить обрати найбільш результативні та ефективні методи для вдосконалення національного законодавства, які вже зарекомендували себе на практиці в інших державах.

Крім цього необхідність вдосконалення законодавства шляхом перейняття досвіду зарубіжних країн, насамперед держав, які входять до Європейського Союзу (далі – ЄС), зумовлена також тим, що Україна зараз перебуває у процесі інтенсивної євроінтеграції. Вдосконалення чинного законодавства шляхом імплементації досвіду держав-учасниць ЄС, дозволить гармонізувати його відповідно до Регламенту № 1896/2006 «Про введення європейського наказного провадження» від 12.12.2006 р., яким уніфіковано норми практично усіх держав-членів ЄС стосовно наказного провадження, що у свою чергу дозволяє здійснювати ефективне стягнення боргів навіть на міжнародному рівні у безспірних справах [3; 6, с. 99].

Проте, враховуючи специфіку ЄС, вище зазначений Регламент не виключає можливості держав-членів зберігати власні особливості правового регулювання наказного провадження, які формувалися впродовж століть.

Детальний аналіз законодавства країн-учасниць ЄС дозволяє виділити по-суті дві основні моделі правового регулювання наказного провадження, які кардинально відрізняються між собою, а саме:

- **доказова модель**, характерна для країн романської правової системи, таких як Франція, Іспанія, Італія, Бельгія, Португалія, Люксембург. Вона передбачає, що заявник зобов'язаний надати до суду письмові докази, на яких ґрунтуються його вимоги;
- **бездоказова модель**, властива для країн германської правової системи, до яких відносяться зокрема Німеччина, Фінляндія, Швеція, Данія, Норвегія, Нідерланди. Вона у свою чергу передбачає, що заявник не зобов'язаний надавати докази, на яких ґрунтуються його вимоги, тоді як тягар доказування покладається на боржника [7, с. 512–513].

Здійснення детального правового аналізу інституту наказного провадження у законодавстві України, в порівнянні із законодавствами Німеччини та Франції, як еталонів двох різних моделей правового регулювання даного інституту власне дозволить виявити позитивні та негативні аспекти обох моделей; визначити їх спільні та відмінні ознаки з вітчизняним законодавством, що є необхідним для його подальшого вдосконалення та розвитку в напрямку євроінтеграції.

Насамперед варто зауважити, що об'єкти, які можуть бути стягнені у порядку наказного провадження у цивільно-процесуальних законодавствах України, Німеччини та Франції не є ідентичними. Відповідно до положень, які закріплені німецьким законодавцем у §688 Цивільного процесуального уложення ФРН (далі – ЦПУ ФРН) таким об'єктом можуть бути зобов'язання, які виражені виключно у грошовій формі. При цьому будь-яких обмежень щодо грошової суми, яку можна стягнути у порядку наказного провадження, на відміну від цивільного процесуального законодавства України немає. Єдина вимога стосується лише того, що така грошова сума обов'язково повинна обчислюватися виключно в євро. Це чітко передбачено абз. 1, § 688 ЦПУ ФРН. Проте, у випадку, якщо одна із сторін наказного провадження – іноземець, зокрема громадянин іншої держави-учасниці ЄС або країни, з якою Німеччина уклала відповідний міжнародний договір, то стягнення грошової суми допускається і в іноземній валюті [8, с. 48].

Цивільне процесуальне законодавство Франції передбачає можливість стягувати у порядку наказного провадження не тільки грошові суми, але і майно. Аналогічний об'єкт стягнення у наказному провадженні, передбачений і у змісті ст.ст. 160, 161 ЦПК України [2; 4; 7, с. 512–513].

З об'єктом, який підлягає стягненню в порядку наказного провадження тісно пов'язане визначення категорії справ, які можуть розглядатися в порядку наказного провадження. У цьому аспекті українське цивільне процесуальне законодавство кардинально відрізняється, як від Німецького і Французького, так і взагалі від загальноєвропейського законодавства. Відмінність власне полягає у тому, що вітчизняний законодавець у ст. 161 ЦПК України чітко визначив вичерпний перелік тих категорій справ, за якими може видаватися судовий наказ. Тоді як загальноєвропейському законодавству, так само як і законодавству Франції та Німеччини, а також переважної більшості держав-учасниць ЄС, навпаки, притаманна тенденція не зазначати вимоги, за яких видається судовий наказ, а тільки визначити певне коло цивільних правовідносин, у яких наказне провадження застосовується не може у жодному випадку [2; 6, с. 98–99].

Чинне цивільно-процесуальне законодавство Німеччини передбачає умови, за наявності яких та чи інша справа не може розглядатися за правилами наказного провадження. До таких умов німецький законодавець у § 688 ЦПУ ФРН відносить наступні, якщо:

1) відповідно до Цивільного уложення ФРН (надалі – ЦУ ФРН), встановлена на момент укладення договору споживчого кредиту чи договору з розстрочкою платежу річна процентна ставка перевищує базову процентну ставку, визначену законом більше ніж на 12%;

2) заявлена вимога залежить від ще невиконаного зустрічного виконання;

3) вручення наказу здійснюється в порядку публічного сповіщення [4; 8, с. 48–49].

У свою чергу Цивільний процесуальний кодекс Франції (далі – ЦПК Франції) у статті 1409 передбачає не перелік умов, а власне перелік саме правовідносин, у яких стягнення заборгованості в порядку подання заяви про видачу: судового наказу про сплату (*injonction de payer*); європейського наказу про сплату (*injonction de payer européenne*); наказу про вчинення дій (*injonction de faire*), які властиві саме інституту наказного провадження, не можлива [5; 7, с. 513–514].

Дискусії стосовно того, чи варто змінювати унікальну структуру визначення переліку справ, які підлягають розгляду за правилами наказного провадження в Україні точаться і по сьогоднішній день. Проте ми вважаємо, що враховуючи низький рівень правової культури та свідомості населення, існуюча модель дозволяє більш досконало та точно врегулювати наказне провадження з окремих вимог, які є найбільш поширені у суспільстві, наприклад, вимог про стягнення аліментів.

Водночас ми частково погоджуємося з позицією окремих вчених-теоретиків та юристів-практиків щодо необхідності розширення сфери застосування наказного провадження. Хоча вважаємо, що таке розширення повинно відбуватися не шляхом визначення конкретних умов, за яких до тих чи інших правовідносин не можуть застосовуватися правила розгляду їх в наказному провадженні, як це властиво для законодавства Німеччини і Франції. На наш погляд це призведе до високого рівня неврегульованості наказного провадження. Доцільніше було б продовжувати вже сформовану українським законодавцем традицію та поступово розширювати коло тих категорій справ, у яких може видаватися судовий наказ. Це, у свою чергу, дозволить законодавцю детально врегулювати усі нюанси розгляду таких категорій справ у наказному провадженні [7, с. 518].

Цікавою та водночас специфічною особливістю наказного провадження у законодавстві Німеччини, на відміну від законодавства не лише України, але і інших держав-учасниць ЄС, є наявність дворівневої структури розгляду справ, за якими видається судовий наказ. Суть цієї структури полягає у тому, що сам по собі виданий судовий наказ не є підставою для стягнення боргу, він тільки інформує боржника добровільно погасити наявне грошове зобов'язання протягом чітко визначеного строку у 14 днів, або протягом цього ж строку подати заяву на оскарження винесеного судового наказу. У випадку якщо боржник оскаржує судовий наказ, то така справа, аналогічно як і для українського законодавства, переходить до розгляду судом за правилами позовного провадження [2; 4; 8, с. 47, 49].

Лише у випадку, коли боржником не оскаржується даний судовий наказ, він, відповідно, не виконується ним. Тоді, за умови подання кредитором клопотання про примусове виконання судового наказу, суд беззаперечно видає на основі цього виконавчий лист [7, с. 519].

При цьому не меш особливим та незвичним є той факт, що розгляд справ у порядку наказного провадження за законодавством Німеччини, хоча й відноситься до компетенції дільничного суду, який за своєю суттю аналогічний українським місцевим судам, проте безпосередньо розгляд таких справ та винесення судових наказів віднесено не до повноважень судді, а до компетенції – «*der Rechtspfleger*», що дослівно українською звучить як «службовець правосуддя», або службовець канцелярії. За німецьким законодавством ці особи не вважаються суддями [4; 7, с. 519–520]. Реалізація другого етапу

німецького наказного провадження, тобто винесення виконавчого листа на основі виданого до цього службовцем «правосуддя» чи канцелярії судового наказу, здійснюється уже виключно суддями згаданих вище дільничних судів [8, с. 48–49].

Таким чином, поняття «Mahnverfahren», що дослівно українською можна перекласти як «судовий наказ», кардинально відрізняється від розуміння цього ж поняття у контексті вітчизняного законодавства, оскільки він з позиції німецького законодавця не розглядається як один із різновидів судового рішення на рівні з рішенням, постановою або ухвалою, що характерно для цивільного процесуального законодавства України та передбачене ст. 258 ЦПК України. В німецькому національному праві судовий наказ немає ні формальної, ні матеріальної сили судового рішення. Він розуміється законодавцем Німеччини, як певний різновид судового проміжного рішення, необхідність якого зумовлена двома причинами [2; 4; 7, с. 518].

По-перше, за допомогою нього законодавець роз'яснює кредиторю наявність його реальних прав та, по-суті, їх підтвердження у судовому порядку, тоді як боржнику нагадує про невиконані зобов'язання [6, с. 101].

По-друге, судовий наказ потрібний для винесення наказу про виконання, який у свою чергу відповідно до змісту положень закріплених у абз. 1, §700 ЦПУ ФРН являється різновидом заочного рішення суду, яке підлягає до невідкладного виконання, в результаті чого відноситься до виконавчих документів, за яким вже цілком можливе здійснення виконання зобов'язання виконавцем. Таким чином, аналогічним українському поняттю «судовий наказ» є ніщо інше, як передбачене німецьким законодавцем поняття – «наказ про виконання» [4; 7, с. 517–518, 523; 6, с. 98; 10, с. 121–122].

По-суті така модель правового регулювання наказного провадження, яка притаманна Німеччині, тобто бездоказова модель правового регулювання, про яку вже зазначалося раніше, спрямована на максимальне прискорення даного виду цивільного процесу. Крім цього, її специфіка, яка притаманна виключно німецькому законодавству сприяє значному розвантаженню роботи суддів, адже дозволяє виконувати роботу щодо розгляду заяв на видачу судового наказу не суддями, а державними службовцями, які володіють відповідним обсягом знань та навичок. При цьому, інтенсивне використання технічних засобів, а також спеціальних бланків щодо оформлення заяв про видачу судового наказу, що передбачено абз. 3, §690 ЦПУ ФРН, чи наприклад, на оскарження судової постанови про відхилення заяви, зразок якої закріплений у абз. 3, §691 цього Уложення, дозволяють державним службовцям швидко визначити відповідність поданих заяв усім формальним вимогам німецького законодавства [4; 8, с. 49].

Разом з тим, окремо варто відзначити, що наказне провадження як в Німеччині, так і в Україні, характеризується широким застосуванням електронних засобів подання документів до суду. Сучасна німецька система цивілістичного процесу є зразковим прикладом впливу прогресивних технологій і засобів обміну даними в рамках діяльності суду зі здійснення правосуддя. Тоді як цивільне процесуальне законодавство Франції досі віддає перевагу надання документів переважно у паперовій формі, що значно затягує процес [2; 5; 7, с. 524–525].

Висновки. Отже, підсумовуючи наведене вище вважаємо, що модель правового регулювання наказного провадження України, хоча й має ряд своїх специфічних особливостей проте, враховуючи її загальні особливості, більш подібна до бездоказової моделі правового регулювання наказного провадження, яка властива законодавству Німеччини.

Незважаючи на те, що цивільне процесуальне законодавство України у сфері наказного провадження частково гармонізоване із законодавством ЄС, вважаємо, що воно і надалі потребує подальшого вдосконалення. Зокрема, доцільно не відмовлятися від унікального та неповного способу визначення кола цивільних правовідносин стосовно яких може видаватися судовий наказ, але, враховуючи практику та досвід держав-учасниць ЄС, продовжувати розширювати список таких правовідносин. Це, з однієї сторони, дозволить зменшити кількість справ, які розглядаються у порядку позовного провадження, та, як наслідок, дещо розвантажить суддів місцевих судів, а з іншої сторони, поступове збільшення таких правовідносин дозволить забезпечити найбільш повне врегулювання усіх аспектів розгляду таких категорій справ судами та забезпечить максимальний захист прав людини.

Крім того, вважаємо за доцільне запозичити досвід використання спеціальних форм бланків чи типових форм заяв на видачу судового наказу, його оскарження тощо, як це передбачено у законодавстві Німеччини. Також доречним буде запозичення із французького законодавства обов'язку боржника надавати докази до свого заперечення на видачу судового наказу. Це дозволить суду більш детально розуміти обставини справи та приймати правильні, а головне оперативні судові рішення.

Література

1. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 01.03.2024).
2. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text> (дата звернення: 01.03.2024).
3. Regulation (EC) № 1896/2006 of the European Parliament and of the Council of 12 December 2006 creating a European order for payment procedure. EUR-Lex. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX%3A32006R1896> (дата звернення: 02.03.2024).
4. Deutsch Zivilprozessordnung. URL: <https://www.gesetze-im-internet.de/bgb/> (дата звернення: 02.03.2024).
5. Français Code de procédure civile. URL: <https://www.legifrance.gouv.fr/affichCode.do?cidTexte=LEGITEXT000006070716> (дата звернення: 03.03.2024).
6. Білоус Т. Й., Сидорчук О. В. Наказне провадження в національному та зарубіжному цивільно-процесуальному законодавстві. *Порівняльно-аналітичне право*. 2019. № 4. С. 97–99. URL: https://pap-journal.in.ua/wp-content/uploads/2020/08/PAP_4_2019.pdf
7. Великорода О. М. Гармонізація законодавства України та Європейського союзу у сфері наказного провадження в цивільному процесі. *Modern researches: progress of the legislation of Ukraine and experience of the European Union : Collective monograph*. Riga: Izdevniecība «Baltija Publishing». 2020. С. 512–529. URL: <http://baltijapublishing.lv/omp/index.php/bp/catalog/view/35/554/1162-1>
8. Довга М. О., Самілик Л. О. Особливості наказного провадження в країнах Європи. *Південноукраїнський правовий часопис. Проблеми цивільного та господарського права*. 2021. № 3. С. 45–51. URL: http://sulj.oduvs.od.ua/archive/2021/3/part_1/8.pdf.
9. Починок Ю. О. Окремі аспекти та особливості наказного провадження в межах цивільного процесуального законодавства України. *Роль інтеграційних процесів у формуванні національних правових систем*: матеріали I Міжнар. наук.-практ. інтернет конференції (10–11 квітня 2020 року). Том II. Херсон: Херсонський державний університет, 2020. С. 270–273. URL: https://www.kspu.edu/About/Faculty/FBP/Chair_of_Administrative_and_Civil_Law/Konferenciya_04_2020.aspx?lang=uk
10. Труфанова Ю., Голова В. Наказне провадження, як спрощена форма розгляду цивільних справ. *Актуальні проблеми правознавства. Цивільне право і цивільний процес. Сімейне право. Трудове право. Міжнародне приватне право. Господарське та господарсько-процесуальне право*. 2020. Вип. 2 (22). С. 119–124. URL: <https://appj.wunu.edu.ua/index.php/apl/article/view/977>.

References

1. Verkhovna Rada of Ukraine (1996). Konstytutsiya Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 28 chervnya 1996 r. No 254k/96-VR [Constitution of Ukraine: Law of Ukraine of June 28, 1996 No. 254k/96-BP]. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> [in Ukrainian].
2. Verkhovna Rada of Ukraine (2004). Tsyvilnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 18.03.2004. No 1618-IV [Civil Procedure Code of Ukraine: Law of Ukraine of March 18, 2004 No 1618-IV]. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15> [in Ukrainian].
3. Regulation (EC) № 1896/2006 of the European Parliament and of the Council of 12 December 2006 creating a European order for payment procedure. EUR-Lex. Retrieved from: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX%3A32006R1896> [in English].
4. Deutsch Zivilprozessordnung. Retrieved from: <https://www.gesetze-im-internet.de/bgb/> [in German].
5. Français Code de procédure civile. Retrieved from: <https://www.legifrance.gouv.fr/affichCode.do?cidTexte=LEGITEXT000006070716>. [in French].
6. Bilous, T.Y., & Sydoruk, O.V. (2019). Nakazne provadzhennia v natsionalnomu ta zarubizhnomu tsyvilno-protsesualnomu zakonodavstvi [Injunctive proceedings in national and foreign civil procedural legislation]. *Porivnialno-analitychne parvo – Comparative and analytical law*. No. 4. pp. 97–99. Retrieved from: https://pap-journal.in.ua/wp-content/uploads/2020/08/PAP_4_2019.pdf [in Ukrainian].
7. Velikorida, O.M. (2020). Harmonizatsiia zakonodavstva Ukrainy ta Yevropeiskoho soiuzu u sferi nakaznoho provadzhennia v tsyvilnomu protsesi. [Harmonization of the legislation of Ukraine and the European Union in the field of injunctive proceedings in civil proceedings]. *Modern researches: progress of the legislation of Ukraine and experience of the European Union : Collective monograph*. Riga: Izdevniecība «Baltija Publishing». pp. 512–529. Retrieved from: <http://baltijapublishing.lv/omp/index.php/bp/catalog/view/35/554/1162-1> [in Ukrainian].
8. Dovga, M.O., & Samilyk, L.O. (2021). Osoblyvosti nakaznoho provadzhennia v krainakh Yevropy. [Peculiarities of injunctive proceedings in European countries]. *Pivdenoukrainskyi pravovyi chasopys. Problemy tsyvilnoho ta hospodarskoho prava – South Ukrainian legal journal. Problems of civil and economic law*. No. 3. pp. 45–51. Retrieved from: http://sulj.oduvs.od.ua/archive/2021/3/part_1/8.pdf [in Ukrainian].
9. Pochynok, Yu.O. (2020). Okremi aspekty ta osoblyvosti nakaznoho provadzhennia v mezhakh tsyvilnoho protsesualnoho zakonodavstva Ukrainy. [Separate aspects and features of injunctive proceedings within the framework

of the civil procedural legislation of Ukraine]. Rol intehratsiinykh protsesiv u formuvanni natsionalnykh pravovykh system: materialy I Mizhnar. nauk.-prakt. internet konferentsii (10–11 kvitnia 2020 roku). Tom II. Kherson: Khersonskiy derzhavnyi universytet – The role of integration processes in the formation of national legal systems: materials of the First International. science and practice internet conference (April 10–11, 2020). Volume II. Kherson: Kherson State University. pp. 270–273. Retrieved from: https://www.kspu.edu/About/Faculty/FBP/Chair_of_Administrative_and_Civil_Law/Konferenciya_04_2020.aspx?lang=uk [in Ukrainian].

10. Trufanova, Yu., & Holova, V. (2020). Nakazne provadzhennia, yak sproshchena forma rozghliadu tsyvilnykh sprav. [Injunctive proceedings as a simplified form of consideration of civil cases]. *Aktualni problemy pravoznavstva. Tsyvilne pravo i tsyvilnyi protses. Simeine pravo. Trudove pravo. Mizhnarodne pryvatne pravo. Hospodarske ta hospodarsko-protseusualne parvo – Actual problems of jurisprudence. Civil law and civil process. Family law. Labor Law. International private law. Economic and economic procedural law.* Issue 2 (22). pp. 119–124. Retrieved from: <https://appj.wunu.edu.ua/index.php/apl/article/view/977> [in Ukrainian].